

B12

Gençlik Kültür ve Sanat Deposu

EDEBİYAT || KÜLTÜR || SANAT || GENÇLİK DERGİSİ
YIL:3 SAYI:3 || OCAK-ŞUBAT 2020

Abdullah Galib Bergusi
Bir Kitap, Bir Kimlik, Bir Önder

Âlim Kahraman:
Edebiyata Dair

Şeref Akbaba:
Aktüele Dair

Muht: Ulucanlar Cezaevi

Alper Tunga Güllü
Betül Özlü
Ebubekir Çağlar
Gülseren Okumuş
Melike Çelik
Rıza Çiçek
Şule Yavuzer

Aybüke Kömeç
Bülent Gökçe
Elif Gümüş
Gülşeh Yardımcı
Merve Gezer
Selinay Keleş
Ubeydullah Beşir

Aydın Çelik
Dicle Sayın
Emre Yücel
Harun Elveda
Nazlıcan Sardoğan
Şeyma Nur Göngör
Yekta Tanır

Batuhan Şahin
Didem Şimşek
Esmâ Evin Erta
Melek Ebrar Akpınar
Rabia Yıldız
Şeyma Şenel
Yusuf Sertaç Ayan

kutlu.

iyilik,mübarek
,ongun

Peki, kutlu ne, kutsuz ne?

Künye

B12 Dergisi

Süleymaniye, Süleymaniye
Caddesi. No: 11
Fatih/İstanbul

Yıl: 2020 Ocak-Şubat Sayı: 3

Ensar Vakfı Adına İmtiyaz Sahibi:
İsmail Cenk Dilberoğlu

Yayın Editörü:
Yusuf Sertaç Ayan

Yayın Yönetmeni:
Mine Çatal

Yazı İşleri Sorumlusu:
Birgül Karakaş

Yayın Kurulu:
Hüseyin Kader
Ali Karayılan
Abdurrahim Güvenir
Fatma Büşra Kaya

Tashih:
Rıza Çiçek
Ubeydullah Beşir

Son Okuma:
Ebubekir Çağlar
Muharrem Ertekin

Grafik Tasarım:
Vahit Mahmat

Çizgi:
Şule Yavuzer

Kapak Fotoğrafları:
Seda Musaoğlu

İletişim:
b12dergisi@ensar.org

🐦📷 b12dergisi

*Her hakkı mahfuzdur. Yazılı izin olmadan,
tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında hiçbir
yolla çoğaltılamaz.*

*Yayımlanan yazıların sorumluluğu
yazarlarına aittir.*

Değerli Okuyucu,

B12 Dergisi olarak 3. sayımızla karşınızdayız. Sizlere buradan en kalbi sevgimizi ve saygılarımızı sunuyoruz.

Öncelikli olarak şunu belirtmek isteriz ki; büyük bir ehemmiyetle yayıma hazırladığımız bu sayı, şairlerimizin ve yazarlarımızın birçoğunun yayın hayatındaki ilk tecrübesi olacaktır. Bu sebeple bir hatamız olduysa hoşgörünüze sığınırken bize bu sayımızda desteklerini esirgemeyen başta yayın yönetim kurulumuza ve ayrıca şairlerimize, yazarlarımıza teşekkürü bir borç biliriz.

3. sayımıza gelince;

Bu sayımızda 2 konuşmamız var. Yusuf Sertaç Ayan, Âlim Kahraman ile edebiyat üzerine gerçekleştirdiği soruşturmayla, bunun yanında Şeref Akbaba'yla yaptığı söyleşiyle sayımıza katkıda bulunanlardan.

Alper Tunga Güllü, Batuhan Şahin, Bülent Gökçe, Ebubekir Çağlar, Emre Yücel, Harun Elveda, Şeyma Şenel, Şeyma Nur Güngör ve Yekta Tanır bu sayımızın şairleri.

Didem Şimşek, Elif Gümüş ve Ubeydullah Beşir hikâyeleriyle aramızda.

Bir Kitap, Bir Kimlik, Bir Önder köşemizde Aybüke Kömeç, Esmâ Evin Ertâ, Gülseren Okumuş, Gülşen Yardımcı, Melek Ebrar Akpınar ve Rabia Yıldız; Abdullah Galib Bergusi'nin Yoldaki Mühendis adlı kitabı üzerine kaleme aldıkları yazılarıyla bizlerle birlikteler.

İnceleme sayfalarımızda Merve Gezer ve Rıza Çiçek yer aldılar.

Dicle Sayın ve Melike Çelik ise hatırat yazılarıyla bu sayımızda.

Aydın Çelik, Betül Özlü, Nazlıcan Sardoğan ve Selinay Keleş bu sayımızda yer alan yazarlarımız.

Şule Yavuzer çizimleriyle aramızda.

Gelecek sayılarda görüşmek dileğiyle...

İçindekiler

PELTEK Bülent GÖKÇE	8
SIRTINDA KÜÇÜK BİR DELİK VAR Batuhan ŞAHİN	10
MUTLULUĞUN ACI BEDELİ Şeyma ŞENEL	11
YUNUS'UN YANKISI Rıza ÇİÇEK	12
GÜLÜMSEYEN GELECEK Dicle SAYIN	14
SONRASINA HATIRA Ubeydullah Beşir	16
ÂLİM KAHRAMAN İLE EDEBİYATA DAİR Yusuf Sertaç AYAN	22
1934 Alper Tunga GÜLLÜ	24
GELİN KIZIYIM Şeyma Nur GÜNGÖR	26
MASAL Harun ELVEDA	27
UMUT DOLU KÜÇÜK BİR GEZİNTİ Melike ÇELİK	28
BEDENE KÖLE OLAN TEMİZ RUH Aydın ÇELİK	29
EN BÜYÜK CEZA Elif GÜMÜŞ	30
O'NA KOŞ Selinay KELEŞ	32
SEREF AKBABA İLE AKTÜELE DAİR Yusuf Sertaç Ayan	34
GÖZ TUTULMASI Yekta TANIR	36
DAĞDAN DOĞAN SON GÜNEŞ Ebubekir ÇAĞLAR	38
UNUTULMUŞ GİBİYİM Emre YÜCEL	39
BİR NEFESİN ARDINDA BİR VEDA Betül ÖZLÜ	40
MAVİ MELEK Didem ŞİMŞEK	42
BİR KİTAP BİR KİMLİK BİR ÖNDER Abdullah Galib BERGUSİ	44
ÇAĞIMIZIN VEBÂSİ; HİSSİZLEŞMEK Merve GEZER	46
ÖĞRENMENİN EN İYİ YOLU Nazlıcan SARDOĞAN	48

Editörden

Nikos Kazancakis şöyle diyor: “Don Kişot ile Sancho aynı şeydir. Cervantes ruhumuzu daha iyi görelim diye ikiye ayırmıştır.”

Cervantes’in 1605 yılında kaleminden raflara uzanan, raflardan bütün dünyanın kalbine ve zihnine dokunan bu eser ilk roman olarak bilinmektedir. Tarihte bilinen ilk romanın bu kadar sıradışı olması, şu zamanda kullandığımız roman tanımlarını bile zorluyor olması, şaşkınlığa düşmememiz için tutunacak bir dal aramamıza sebep olmaktadır. Bunları es geçip Kazancakis’in ifade etmeye çalıştığı hususa geri dönelim.

Bu hisse içerisinde iki mühim kısma barındırmaktadır. Birinci hissedenden başlayarak ilerleyecek olursak; Don Kişot iyilik adına savaşmanın, pes etmemenin ve doğruyu söylemekten çekinmemenin adıdır. Yel değirmenleriyle sürekli savaş halinde olması, bir türlü yel değirmenlerini mağlup edememesi doğruluğundan emin olduğu iyilikleri, kutlu olduğuna inandığı düşünceleri duyurmaya çalışmasına hiçbir zaman engel olmamıştır. Bu durum eserin kaleme alındığı günden bugüne kadar bir duruşun sembolü olmuştur. İçinde yaşamakta olduğumuz bu çağ, kötülükleri söz bahsi edilerek bozulmasının bir mahzuru olmadığına inandığımız bir dönemdir.

İyiliklerin, güzelliklerin her hangi bir anlam ifade etmediğini Cervantes de kabul etmemiş olacak ki; Don Kişot’a tek başına kaldığı mücadelede bir yardımcıyla destek olmaya çalışmıştır. İşte burası bizlere ikinci hususun kapısını aralamaktadır. Bu yardım Don Kişot’u Don Kişot olarak tanımamıza neden olan bir bağıştır. Sürekli yenilmenin yarattığı etkiden nasibini alan Sancho, ilerleyen zamanlarda artık Cervantes’in de kontrol edemediği bir karakter halini almıştır. Peki, ne diye bu hal ortaya çıkmıştır? Bu sorunun cevabını Mevlâna Celâleddin-i Rûmî’nin şu dizelerinde bulmamız mümkündür.

Zengin yoksulu hor görür, ne diye?

Sağ soluna yan bakar, ne diye

İkisi de senin elin, ikisi de,

Peki, kutlu ne, kutsuz ne?

Kimilerine göre Don Kişot’un kötü talihi kendi inandığı doğrular veyahut iyiliklerden, güzelliklerden değil de Sancho’nun yanında bulunmasından dolayıdır. Kimilerine göre ise insan hayatının savruk bir hal takınarak ilerliyor olması, peşinden ilerlenen ideallerin ve değerlerin sonrasında çıkmaz sokağa denk gelmesidir. İşte tam burada Mevlâna “Peki, kutlu ne, kutsuz ne?” ifadesiyle hem Cervantes’e hem de bizlere yani insanlığa bir ölçü mekanizması bırakmıştır. Mekanizma olarak ifade etme sebebim şundan dolayıdır ki; Mevlâna, kutlu olanın ne olduğu veya nelere kutlu olarak değer verdiğimizi daha en başındayken ölçüp biçerek ruhumuzla cevap vermemizi istemiştir.

Ya kutludur ya da kutlu değildir.

Peki, kutlu ne, kutsuz ne?

Yusuf Sertaç Ayan

PELTEK

Bülent GÖKÇE

yürümeye yüz tutmuş adımlar
ayaklara imtina ediyor buğulanmış yol üzere
boğuk bir ses sahibiyim
şehrin kekrek sokaklarına izdim, izledim
sığamadım, ne göğe ne de yere
velev ki böyle bir düzene
çıplak zamana kalmadı uğraşım
silik bir meltem serinletmeyecek bu esişi

artık okunan hiçbir şey kitaba yakıştırılmayacak
çünkü gece sevdiklerine kar-anlık
hiçbir örtü örtmeyecek silkelenen etleri
gün-düze çıkmayacak artık
sıyırdım yaşamak ve sevmek için
uzanan gölgemi kendimden
asık bedenden boşalan sağanak
gülüşlerin atığı tıkanır yüzümden

ey! saklı ve yasaklı şarkılarıma mırıldayan
yaralarım dudaklarıma tutunma
bilirim kuru ve çatırdayan
odunun ateşte yanışını, sıçrayışını
yıldım yağmurdan sulanmış
dokunan sahte ıslanışlardan
bitkin düşmüş zenginlerin rahatlığından
küfrü küfre etmeyenlerden

birçok günaha tutunan gözyaşlarımı
çocukların öpüşlerinde kaybettim
dualar rüyalarımın gölgesinde
dünyaya dönük sırtım kendime
kuruyan topraklı ellerin hasılasını
kör sevinçlere ekdim
yine de yaslı bakışlarım yazılmadı
bir kitabın ön sözüne

biliyorum bayağı ve güzel sözlerim
korumayacak hiçbirimizi ateşten
şartların yetiştirdiği yitik umutlar
ayrı düşmez gelecekten, gerçekten
ısınmak ve derinliğine dalmak için
yığınla vebalı ceplerimiz
hamiyet duygularıyla yoğrulan toprak
ne yol bilir ne durak
dualarla temizlenen ellerimiz

esenlik imtihanlarının
hem hayali, ismen hamili ve kısmen nailiyim
sürülen, sömürülen anne bakışlarıyla, yakarışlarıyla
barikat kurmuş beldenin filiziyim
sevgili, göçtü sunmaya erdiğin
çaputlu eksik hayaller
hüner, soluk ve mazi yüklü beygirlerin
siyah ve beyaz zanlısı giryeler

SIRTINDA KÜÇÜK BİR DELİK VAR

Batuhan ŞAHİN

sırtında küçük bir delik var
et dolu tırnakları
derya olmuş gözleri
taşmayı beklemekte

haksızlıklardan yorulmuş
en çok da tiksinden
en çok da tiksinden yorulmuş

eşya için
insan harcayan insanlardan
kalp kırmanın hükmünün
her sokakta geçerli olduğunu
unutanlardan

müddeilerden yorulmuş
en hayasız düşüncelerini
insanlık iddiasıyla haykıran müddeilerden

ve özgür iradesiyle
-bunlara- inanmayı seçen
sürülerden yorulmuş

ve demiş ki onlara
ölmeden önce istiyorum
ölmeden verin adaleti bana
yerime koyun beni
olmam gereken yere

MUTLULUĞUN ACI BEDELİ

Şeyma ŞENEL

varlığını, hafif bir rüzgar esintisinde hissettim
sesini, kuytu mekanlarda akan ırmaklarda işittim
gelişini, avuçlarımda buharlaşan
göz yaşlarımda gördüm
zihnimin bir köşesinde mantıkla
kalbimin derinliklerinde karma duygularla
anladım
baharı başlatanın bir çiçek olacağını

bekledim
ayağıma zincir olacağını bildiğim zamanı
bekledim
ben geceleri hiç sevemedim
hep zehirli, yürek paralayan düşünceler
rahatsız etti beni
samanlıklarda, bir dağın eteğinde mıcırlar
arasında aradım umudu

mutluluk
yeni yeni adetler ediniyordu
düşünmemiştim, bir diken ile bir karanlığın
bu kadar birbirlerine
yakışacaklarını
bir hakikat boğazıma düğüm attığında
farkettim
mutluydum
çünkü umutluydum

YUNUS'UN YANKISI

Rıza ÇİÇEK

***“Tahrik olan
merakın galebe
çalması ile bilgi
peşinde koşulur.”***

Tarihimizde, Yunus Emre gibi yazılarıyla, şiirleriyle hem bulunduğu çağa hem de gelecek olan çağlara hitap eden nice değerler vardır. İlginçtir ki zaman ve mekânın değişmesi ile birlikte bu yazıları okunduğunda, insanı da bu değişime bağlı kılarak kişiyi nice farklı düşüncelere sevk eder. Buna en güzel örnek, şüphe yok ki herkesin diline pelesenk olmuş olan “İlim ilim bilmektir/ ilim kendin bilmektir” dizesidir. Bu dizeyi anlamak için ilim ile bilgi kavramları arasında mekik dokumak gerekir.

Bilmeyi bilmek, bilgi arayışı içerisinde olmak, insan fıtratına ilâştirilmiş bir hakikattir. Çünkü bilgi, ancak akıl sahiplerinin yani biz insanların alıp işleyebileceği bir üründür. Tahrik olan merakın galebe çalması ile bilgi peşinde koşulur. Arayış sonunda bilginin bulunması ile birlikte doyuma ulaşan merak duygusu haz kavramı ile tanışır. Bunun sonucunda mutluluk ortaya çıkar. Öğrenilen bilgi hayata uygulanırsa gâye, bir nebze de olsa yerine getirilmiş olur. Çünkü bilgi, mevcut mantalitede bunu gerektirir. Gelecek ve geçmiş ancak bilgi çerçevesi dâhilinde analiz edilebilir. İçeriğinin yıllar içinde değişmesi ile bilgi, hayata yön veren bir kavram özelliği taşımaktadır. Dolayısıyla bu değişim, bu kavrama yakıştırılacak kesin bir tanım olmadığının göstergesidir.

Bilginin nesnel oluş düşüncesi tartışıldığı kadar bence öznel oluşunun da tartışılması gerekiyor. Nitekim bu kavram hakkında kesin, kısa ve öz bir tanım yapılması icap ederse, öznel oluş düşüncesini temel alarak şöyle bir tanım yapmayı yeğlerim: “Bencebilgi, zannettiğimizdir.” Özellikle “bence’yi” vurgulamak isterim ki bu da belirttiğim tanımın öznel oluşunun bir belirtisidir. Yalnız buradan kastettiğimiz bilgi, beşerî bir özellik taşıyıp insanlardan sâdır

olmuş ürünlerdir. Vahiy bilgisi elbette ki bunun dışındadır. Zira vahiy bilgisi, belli bir yerden sonra teslimiyet gerektiren, yanlış olabilirliğine dair zerre şüphe taşımadığınız mutlak bilgidir. Bu faslı çok uzatmadan esas konuya bir soru ile geçmek isterim.

İlmi ya da ilimden doğmuş bilgiyi edinmedeki yöntem doğru mudur? Yunus Emre'nin bilhassa değindiği bu konu ilmin 'bilmek' olduğu değil de, ilmin esasında 'olmak' olduğu meselesidir. Bunun çözümünü de şiirine nakşetmiştir. Kişi ancak kendini tanımakla bu seviyeye ulaşabilir. İnsanın başta öğrenmesi gereken bilginin bu olduğunu ısrarla bizlere ifade etmektedir.

Bunun oluşması ve bunu öğrenmek için çok uzaklara gitmeye gerek yok. Kişinin kendi içine bakması kâfidir. Değerli bir filozofumuz olan İbn Rüşd'ün dediği gibi "Yumurta dıştan bir güçle kırılırsa yaşam son bulur, içten bir güçle kırılırsa yaşam başlar; Zira sahih dönüşümler hep içten gelir." Yumurta içeriden kırıldığı takdirde kendini tanıma şuuru edinilmiş olur. İşte o zaman insan, ne olduğu ve ne olması gerektiği bilgisine ulaşır. Zaten asıl ilim de bu bilgiye vâkıf olmaktır. Sonra tatmin edici yol ve yöntemler çizilir. Kendini tanımayı başaramayan insanlar çala çala bir havaya döner düşüncesiyle ilim peşinden koşarlar. Bu şekilde bir çalışma beyni köreltir.

Kişi kendini tanımakla âlim olmaktan kurtulup ârif olmaya geçiş yapar. Yani öğrendiklerini bilmek için değil de yapmak için çaba gösterir. Bu da ilmin insanlar üzerindeki hakkıdır. Bu hakka kendini layık görmeyenler buna tenezzül etmemeleri lazımdır. Zira tenezzül edenler eskilerin tabiriyle malumatfuruşluk yani öğrendiklerini satarak bu şekilde taşıdıkları ego gibi kötü bir duyguyu beslemekle nam salarlar.

Lakin her insan yumurtasını içerden kırmaya muktedir değildir. O zaman görev öğretmenlere ya da o kişinin çevresindeki şuurlu insanlara düşüyor. Bu sağlıklı bir yöntem çerçevesinde gerçekleşmelidir. Rehber olacak olan muallim, yumurtayı kendisi kırmaya yeltenmemeli. Yumurtanın içeriden kırılması için toy olan kişiye telkinlerde bulunması gerekir. Güzelliğin, sevginin ve şuurun çoğunlukta olduğu telkinlerle.

GÜLÜMSEYEN GELECEK

Dicle SAYIN

*“Umutsuz bir anda
cesaret verecek kâğıtta
neden bizim el yazımız
olmasın?”*

Siz daha önce içten gülümseyen bir kalp gördünüz mü? Ya da masum bir kalbi kalbinizde hissettiniz mi?

Bir an bile olsa çocukların dünyasına seyahat edebilmişseniz hem bu içten güleç kalbi görmüşsünüzdür hem de bu masum kalbi ruhunuzun derinliklerinde hissetmişsinizdir. Çünkü çocuklar şeffaftır. Katıksız hislerini, zararsız düşüncelerini ve kir barındırmayan kalplerini hemencecik size gösterirler. Esasında çocuklarla iletişim sanıldığı kadar zor değildir. Onlara kendimizi anlatmak için harcadığımız çabayı, onları anlamak için harcarsak sağlıklı iletişimi daha mümkün kılarız.

En son ne zaman bir çocuğu dinlediniz? Dikkat çekmek isterim; duymak değil, dinlemek. Size bir sır veren dostunuzu dinler gibi. Merakla ve ilgiyle. Yakın zamanda gerçekleştirdiğimiz köy okulu projesinde bunu yapma fırsatım oldu. Küçük dostlarımı tek tek dinledim ve onlarla sohbet ettim. Onların heyecanlı anlatışları beni de heyecanlandırdı. Onların gözlerindeki hayranlık, sevgi dolu ve parlayan bakışları bana bir şeyleri başardığımı hissettirdi. Çünkü hepimizin içten içe destek aldığı, aklına getirip kendini güvende hissettiği bir özdeyiş, rehber edindiğimiz insanlar vardır. Bunlar hep çocuk yaşlarımızda kendimize seçtiğimiz değerlerdir.

Herkesin bir dönüm noktası vardır. Neden o dönüm noktasında cesaret veren o cümleyi duvara biz yazmayalım, dönüşte köşe başında bekleyen o el bizim elimiz

olmasın, ya da o dönüşü yapmaya iten örnek biz olmayalım? Umutsuz bir anda cesaret verecek kâğıtta neden bizim el yazımız olmasın? Kim olduğumuzu bilmeden yaptıklarımızı örnek alarak en sevdiği oyuncağını, tokasını paylaşan küçük bir çocuğun örnek kalbi neden bizimki olmasın?

Bu konuda umutluyum ve şanslıyım. Çünkü orada o köşeyi dönmeyi bekleyen kalplerle tanışabildim. Daha başka çocukların dünyasını seçtim. Hepimiz umut dolu olmalıyız. Çünkü o sınıfta silah kullanmayıp çocuklarla oyun oynayacak bir polis, insanları iyileştirmek ve mutlu etmek isteyen bir cerrah, oyunlar oynayıp eğlenmek isteyen bir öğretmen, hayvanları çok seven merhametli bir veteriner, herkesi korumak isteyen bir asker var. Daha da önemlisi yeni ve umut dolu hayaller var. Bu hayalleri devam ettirebilmek için ihtiyaçları olan ne biliyor musunuz? Destek ve fark edilmek.

Bir çocuğu karşınıza alıp eğilerek gözlerine inançla ve sevgiyle bakarak ona güvendiğinizi söyleyin. Bunu söyledikten sonra hayalinin ne kadar büyüdüğüne şahit olacaksınız. Her adım attığında aklına sizin sözleriniz geleceğine, desteğinin siz olacağına emin olun.

Çocukları yalnız bırakmayalım. Çocuklar nereye giderse biz de oraya gidelim. Gerekiyorsa onları bulalım. Önlerindeki basamakları teker teker onlarla birlikte çıkalım. Küçücük kalplerinin nasıl gülümsediğini görelim. Masum ve çocuksu bir kalbi kalbimizde hissedelim.

Çocuklar bizim değerlerimizin ve inançlarımızın temsilcisidir. Çocuklar bizim geleceğimiz, geleceğimizi kaybetmeyelim. Gülümseyelim, gülümsetelim. Unutmayalım ki bir çocuk, temelleri atılmamış bir dünya demektir. Temeli sağlam kılacak malzeme ise gülmektir, yardım etmektir, şefkattir ve sevgidir.

SONRASINA HATIRA

Ubeydullah Beşir

*“İçinde ölmek gibi
bir his, nefessiz
kalmak gibi bir
histen taşıyor.”*

Gözlerini kamaştıran güneşin ışığı değildi, biliyordu. Perdeleri çekiliydi yıllardır pencerelerin. Yıllardır güneşe küsmüş sabahı, kendi günahlarına esir bırakmış, vicdanını gecenin karanlığında dinlendirir olmuştu. Peki, bu neydi? Gözlerini kamaştıran bu ılık neydi?

Ellerini, gözlerine gölge yaparak göz kapaklarını aralamaya çalıştı. Bir iki çabalayıştan sonra etrafı seçmeye başlamıştı. Fakat ışığın arkasındakini hâlâ seçemiyordu. Dededen kalma, üstünde el işlemesi motifleri olan ceviz ağacından yapılma kanepeden yavaşça doğrulup seçmek için gözlerini kısıtı. Kimse yoktu ama ışığı görüyordu. Vaktin geldiğini düşündü. Zihnindeki bütün düşünceleri bir kenara bırakıp oturduğu yerden kalktı, abdestini aldı, iki rekât namazını kıldıktan sonra beklemeye başladı.

Uzunca bir zaman geçmişti. Ne gelen vardı ne de giden. Anlam veremiyordu hiçbir şeye. Çocukluğunda söyledikleri gibi ışığı görmüştü. Hem ne zamandır da bekliyordu. Gelmiş olması gerekmez miydi? Kalktı, darılmıştı ölüme. Dargınlığını dile getirmeden sessizce masasının başına geçti. Parmaklarını daktilonun tuşlarına yerleştirdi ve derin bir nefes alıp ilk harfe bastı.

Şehrin münzevi sokaklarının birinde, küçük malikânelerin olduğu bir tarafta, küçük bir sahaf dükkânı... Sahafta dile gelmiş, kulakları mest eden eski bir taş plak. Kitaplar düzgün şekilde raflara yerleştirilmiş. Tozları alınmış. Var olan yazarların tüm kitapları ile herkese açık bir sahaf. Raflarda yer olmamasından bazı kitaplar kutulara koyularak rafların önünde istif edilmiş.

Sahaf dükkânının arkalarına doğru bir masa... Masanın sol köşesinde eski bir gaz lambası. Gümüş işlemeli bir tabakaya oturtulmuş, fitili ateşli bir gaz lambası. Hemen yanında o tarihten kalma bardakta yarım bırakılmış bir çay. Masanın sağ

köşesinde içi boş bir çerçeve. İkisinin de ortasında içinde kâğıtların bulunduğu siyah deri bir dosya. Masanın merkezindeyse eski siyah bir daktilo. Daktilonun hemen yanıdaysa temize geçilmeyi bekleyen birçok müsvedde...

Sahaftan bir adam çıkıyor. Hafif kırışmış yüzü ve saçlarına düşen aklarla kırklarında gösteren bu adam; iyi giyimli, uzun saçlı, yuvarlak gözlüklü biriydi. Elindeki tabureyi kapının önüne atıp sessizliği dinlemek için gözlerini kapadı.

Yazmak geliyor içinden. Yazmak ve yazarak yaşamak istiyor. Fakat uzun süredir kelimelerini toparlayamıyor, bir cümle dahi yazamıyor. İçinde ölmek gibi bir his, nefessiz kalmak gibi bir histen taşıyor.

Toparlandı. Oturduğu yerden masasının başına geçti. İçerde çalan gramofonun ritmine daktilonun ritmini de katarak iki cümle yazdı. Daktilonun sesi kesilmişti şimdi. Eline kâğıdı aldı. Yazdığı cümleleri okudu ve sonra bir daha okudu. İçine sinmeyen bir yerler vardı. Göremiyordu. Kâğıdı kenara koyup masadan kalktı. Dükkânın içinde biraz dolanıp kitapları karıştırdı. Dışarı çıkıp hemen geri geldi. Gramofondaki plağı değiştirip tekrar oturdu daktilonun başına. Şimdi tekrar yazmaya başlamıştı.

Müzeyyen Senar'dan -Elbet Bir Gün Buluşacağız- çalışıyordu gramofonda. Tüm hissiyatı ile tekrar eşlik etmeye başladı dükkânın içinde dalga dalga yayılan sese.

Daktilonun ağzında şimdi yeni bir kâğıt ve yeni bir hikâye...

Daha on sekizinde. Gözlerinde eski hikâyeler, gönlünde kapanmayan yaralarıyla bir delikanlı. Kumaş bir pantolonun üstüne beyaz bir gömlek ile Tophanenin surlarında yağın yağmurun altında konuşuyordu. Hiçlikle konuşuyordu. Sesinin tınısından her şey anlaşılıyordu. Kâinat sessizce oturmuş onu dinliyordu.

“Bir sonbahar gecesinde yağmurdan korkup kaçanlar, kendilerini günahsız zannedip dört duvar ardına hapseden insanlar var olduğu sürece yağmurlu sonbahar gecelerinde etraf sessiz ve kimsesiz...”

Yağmur bir rahmet timsalidir toprak için. İnsanlığa bir arınmanın müjdesidir. Çünkü insan mahlûkatı beşerdir ki bu yüzden şaşandır, şaşırandır. İnsan nefislidir. Doğduğu günden öldüğü güne değin nefsiyle yaşar. İnsanın aklını keşfettiği gün başlar nefsi ile

mücadelesi. Çünkü insan günahkârdır, hatalıdır.

Ve işte yağmur insan için bu yüzden rahmettir. Yağmur, Rabbin El Gafûr sıfatının tecellisidir. Her bir damlası değer tenine insanın. İnsan böylece arınır, temizlenir. Her bir damlada sırlanan El Gafûr sıfatına sığınır. Affedilmeyi diler. Şüphesiz ki “O” affedicidir.

Yağmur, toprak ve insan... İşte bu üçüdür birbirine muhtaç olan. Topraktır insanın yaradılışı. Yağmurdur toprağın nimeti.

Toprağa düşen her tohum filizlenmek için yağmura ihtiyaç duyar. Gökyüzünden sicim gibi yağan yağmur sırlanmak için toprağa düşer.

Ve insan arınmak için yağmura, sırlanmak ve filizlenmek için yeniden toprağa ihtiyaç duyar.”

Tüm bunları yağın yağmura emanet ediyordu. Dilinden dökülen her cümle bir başka insanda can bulmak için yağmurun sularına karışarak şehrin sokaklarına dağılmıştı. Bundan memnundu. Okunmayacaksa niçin yazıyor, duyulmayacaksa kim için söylüyor ve bir karşılığı olmayacaksa tüm bunları ne için yaşıyordu?

Tophane’nin sessizliği ve karanlığı savaşa durup kıyama kalktığı bir vakitte delikanlı, o harbin ortasında kalmıştı. Ta ki sabah ezanını duyana kadar...

Vakit, gece yarısını dönerek sabah ezanlarının arşın gölgesinde yankılanmasına şahit oluyordu. Delikanlı bir an kafasını şehrin üstünde gezdirdi. Gözleri gök kubbeye uzanan bir minare görünce hızlı adımlarla o tarafa doğru yola koyuldu.

Gözlerinde gecenin uykusuzluğuna delil bir yorgunluk vardı. Lakin bu yorgunluğa aldırış etmeden adımlarını hızlandırıyor. Ezanın son cümleleriyle caminin avlusuna girmişti. Vakit kaybetmeden abdestini alıp camiye girdi. İmam efendinin vaazı daha bitmemişti. Önlere doğru bir yerde oturup imam efendiyi dinlemeye koyuldu.

Delikanlı, anlatılanları birer birer süzgeçten geçirerek ince ince eliyordu. Muhafazakâr bir ailede büyümüş olduğundan; iyiyi kötüyü, doğruyu yanlış, helali haramı ayırt edebilmesi için küçük yaşlardan itibaren babası tarafından eğitim almıştı. Bu yüzden cami cemaatinin pek orali olmadığı halde vaazı derinden ve dikkatlice dinliyordu.

“Ey Aziz Kardeşlerim! Unutmayın ki bu dünya bir handır.

Ahretten ahrete çıktığımız bu yolda dinlendiğimiz bir sayeliktir. Kimimizin işi aceledir. Tez kalkar, koyulur yoluna. Kimimizin vaktine daha vardır. Kalır yıllarca. Lakin kimse kazık çakmaz bu yalan dünyaya.”

İmam efendinin cümlesini bitirmesini bekliyordu. İmam efendi cümlesinin tamamını nihayete erdirmemişti. Tüm bu anlatılanlardan cami cemaatinin bir şeyler düşünmesini istiyordu. Delikanlı da öyle yapıyordu. Nihayete ermeyen o cümlelerin sonuna kendi aklından geçenleri yerleştiriyor, kendince tartarak eleştiriyordu.

Bir an düşünceleri farklı bir hâl aldı. Bu dünyada neydi? Kimi vardı? Ne iş yapıyordu? Ne için yaşıyordu? Bu sorular kafasında dönüp dolanırken sabah namazını eda etti. Namaz bitmişti. Cami cemaati avludan ağır ağır dağılırken bile aklında bu sorular vardı. Bir cevap bulmak istiyordu. Bir yere ait olmak, birine ait olmak, bir şeyler olmak istiyordu. Fakat taşıdığı bedenden, baba yadigârı daktilodan ve eski bir evin dışında koca bir hiç olduğunu biliyordu.

Başına aynı ağrı yine saplanmıştı. Gözleri yorgun düşmüş, bedeninin eski takati kalmamıştı. Tüm bunlara rağmen ikinci denemesinde kapıyı açabilmişti. İçeri adımını atar atmaz kendini olduğu gibi yere bıraktı.

Şimdi yerde yatarak nefes alan bir ölüydü. Kimsenin öldüğüne inanmayacağı fakat herkesin ölümünü kabullenebileceği bir insandı. Elleriyle tabutunu çizmişti başucuna. Gözlerinin kenarıyla o tabuta bakıyordu. O günün gerçekten geleceğini biliyordu. Dudaklarından bir iki mısra dökülmeye başlamıştı. Bunlar İsmet Özel’in mısralarıydı.

“Kardeşler! ” deseydim “Kardeşlerim! ”

“Bakın yaklaşıyor yaklaşmakta olan

“Bakın yaklaşıyor yaklaşmakta olan

“Bakın yaklaşıyor...”

“Şairdi. Herkes gibi şiir yazmaz, şiiri yaşardı. Adımlarını birer kelime, yaşadığı her anı birer mısra sayardı.

Şairdi. Varlığın içindeki yokluğu bilir, ölümle raks ederdi. Bir akşam vakti yağmuru seyreder, ritmiyle şarkılar bestelerdi. Aydınlıktan korkardı. Karanlığa hayrandı. Aşkını ne Mecnun gibi yaşar, ne de Kerem gibi yanardı.

Şairdi. Ebemkuşağının altından geçer, yedi rengin yedisine de boyanırdı. En çok siyahı sever, gökyüzüne geceleri şiir yazardı.

Şairdi. Aşkı bilir, aşk ile yaşırdı. Yâr da bilirdi yazmayı. Onun içindi bütün kelimeleri. Yıldızlar gözleriydi, güneşin her sabah doğduğu yerdin gamzeleri. Ayın on dördüydü çehresi.

Şairdi. Tül rengi denize kelimeleri yelken açtırır, hayal rüzgârıyla kelimelere yön verirdi.

Şairdi. Şiiri bilirdi. Bildiğini yazar, yazdığı ile yaşırdı.”

Yattığı yerden doğruldu. Odasına doğru yöneldi. Yarım kalmış bir hikâyesi vardı. Daktilosu onu bekliyordu. Masasına oturdu, henüz kurumamış mürekkebin eline bulaşan kısmına şöyle bir tebessüm edip yarım kalmış hikâyeyi yazmaya koyuldu.

Sokak; kırık döşemeli taşları, sıcak ve samimi insanlarıyla büyük bir aileye benziyordu. Gün doğumuyla evden çıktım. Tüm bunları küçükken rahmetli babamla beraber gittiğimiz berber dükkânına doğru ilerlerken düşünmüştüm. Adım adım berber dükkânına doğru ilerlerken dedemin sözleri çınliyordu kulaklarımda.

Evlat, bu sokak senin canın, senin kanın, senin ailendir, derdi. Sonra şöyle bir bana bakar ardından devam ederdi kaldığı yerden.

“Bu gördüğün insanlar birbirleriyle hep tanıştı. Birbirlerinden hep haberdardır. Birinin başına bir şey gelse, birinin bir şeye ihtiyacı olsa koşarlar hemen yardıma. Tüm bu anlattıklarına bu kırık döşemeli taşlar şahittir. Gerçi şimdi şikâyet eder oldu millet bu taşlardan. Ama gel gör ki bir yağmur yağsa şikâyet edenler şükreder oluyor hemen. Bu da bir nimettir yavrum. Bu taşlar olmasaydı dizlerimize kadar çamura batardık.”

Cümlelerini burada tebessümle sonlandırıp berber dükkânını besmeleyle açardı.

Berber dükkânın önüne geldiğimde tüm bu düşüncelerle birlikte ben de bir besmele çekip dükkânı açtım. Babamdan öğrendiğim gibi önce dükkânın önünü süpürmüş ardından aletleri temizlemiştim. Son olarak da dükkânın tozunu aldıktan sonra tabureyi kapının önüne atıp her zaman ki gazozumu çaycının çırağına söylemiştim.

Şimdi gözlerim kırık döşemeli taşlardan oluşan sokağı geziyor. Zihnimse kendi kendine konuşuyordu.

**“Acının
görünürde
olması
gerektiğine
inanan insanlar
görmedikleri
acıları acıdan
saymıyorlardı.”**

“Babamı iki yıl önce kaybettik. Doktorlar kanser teşhisi koymuştu. Ümidi kesmiş, üzerinden öğrencilere ders anlatır olmuşlardı. Bizse duadan başka bir çare bulamıyorduk. Annem geceler boyu ağlamaktan helak etmişti kendini. Bir süre sakinleştirici iğnelerle uyuyabilmişti. Uyandığında yine gözlerinden yaşlar süzülür olmuştu. Her şeyi idrak edebilir durumdaydım. Her şey gözlerimin önünde olup bitiyordu. Annem bir köşede ağlıyor. Doktorlar babamın yattığı odaya girip çıkıyorlardı. Bense her şeyden kendimi soyutlamış olanları bir film gibi seyrediyordum.

O zamanlarda lafızda arkadaş, manada kardeş dediğim dostlarım vardı. Benim yanımda duruyorlardı, destek oluyorlardı. Benim öyle bir şeye ihtiyacım yoktu. Gözümde bir damla yaş süzülüyor, ağlayamıyordum. Üzülüp üzülmediğim bile belli değildi. İnsanlar beni bu yüzden yargılıyordu. Acının görünürde olması gerektiğine inanan insanlar görmedikleri acıları acıdan saymıyorlardı.

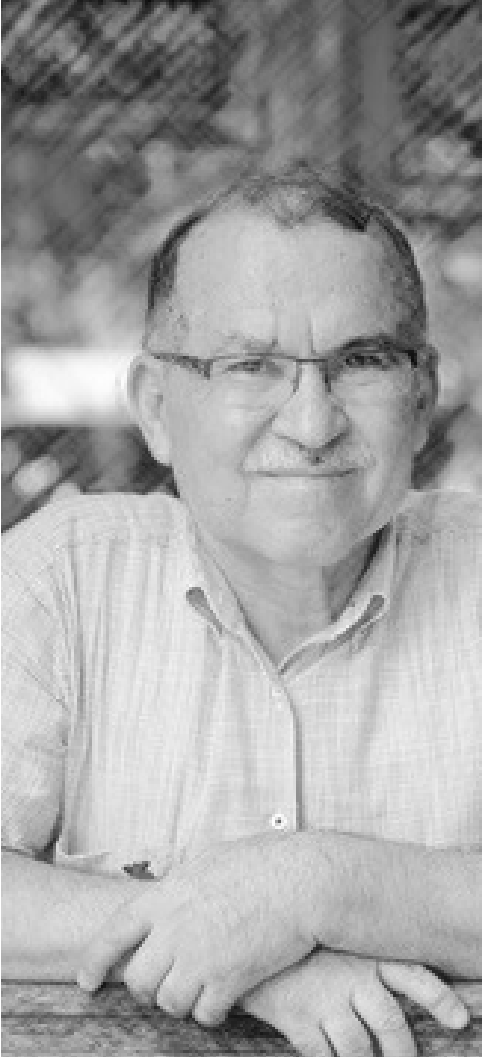
Ve en nihayetinde babam vuslata ermişti. Kimseden ses çıkmıyordu. Annemin yanında komşu teyzeler, benim yanımda ise dostlarım, babamı esnaf arkadaşları... Doktor babamın üstünü örtmüş, ölüm raporunu yazmıştı. Defin işlemleri için babamı önce bize sonrasında toprağa teslim etmişti. Babamın soğuk bedeniyle ilk defa o gün karşılaşmıştım. Ruhsuz ve anlamsız bir bakışı vardı bana karşı. Gözlerimin önünden gitmeyen o bakış nakış nakış işlenmişti kalbime.

Defin işlemlerini mahalleli ile birlikte halletmiştik. Babamın ölümünden sonra birkaç gün boyunca mahalleli evimizden eksik olmaz olmuştu. Yemek getirenler, ihtiyacımızı gözetenler olmuştu. Fakat bir müddet sonra onlar da hayatlarına kaldıkları yerden devam etmeye başlamış, bizi unuttur olmuşlardı. Ben de o günden sonra babamdan öğrendiğim kadarıyla berber dükkânını çalıştırmış evin geçimine ortak olmuşum.”

Çırağın sesiyle kendime gelmiştim. Elindeki gazozu bana uzatmış “Buyur abi gazozun.” diyordu. Küçük bir tebessüm edip gazozu aldım. Cebimdeki bozuklukları çıkarıp “Eyvallah cancağazım.” diyerek uzattım. Parayı alıp sokağın sonuna doğru gözden kayboldu.

ÂLİM KAHRAMAN İLE EDEBİYATA DAİR

Soruşturan: Yusuf Sertaç AYAN

Edebi hayatınıza genç yaşlarda şiir ve öykü yazarak başladınız. Cahit Zarifoğlu'nun tavsiyesi ile eleştiriye yönelip edebiyatın bu alanında söz sahibi oldunuz. Yazınsal süreciniz bu yolda şekillenmişken bu duruma farklı bir bakış açısıyla göz atmak istemekteyim.

-Hikâyeci Âlim Kahraman, eleştirmen Âlim Kahraman hakkında ne düşünürdünüz? Ya da açımızı karşı taraftan yana kullanırsak eleştirmen, hikâyeci için neler söylerdi?

Herhalde ikisi de iyi şeyler düşünürdünüz; düşünüyorlardır. Benim onlar hakkında ne düşündüğümü sorarsan, hikâyelerime karşı daha koruyucu, üstüne titreyen duygular içinde olduğumu söyleyebilirim. Hikâye yazmak daha olağanüstü görünüyor nedense bana. Eleştiri yazılarımı da zevkle yazıyorum fakat iyi bir hikâye ortaya çıktığı zaman şaşıyorum, sanki bu işin beni aşan bir tarafı var gibi geliyor.

-Türk Edebiyatında her edebi dönem hem kendi içinde hem de sonraki dönemler tarafından ardı sıra eleştirilmiştir. Bir eleştirmen olarak “Eleştirmen, sanatta dikiş tutturamayan kimsedir.” düşüncesine karşı çıkan bir öykücüsünüz. Bu algıya öz eleştiriyle yaklaşırsanız bu durumu nasıl ifade edersiniz?

O tür eleştirmenler de var elbette. Onlar içlerinden taşan bir garazı gizleyemez, o duygu satırlarının arasından damlar adeta. Bunu hissedersiniz. Öyle birisi olmaktan hep korkarım. İyi bir eleştirmen, hakkında yazdığı metne gerekli değeri veren kişidir.

-Yazılan her eser okunduğunda ya da söylendiğinde yeniden inşa edilip anlamlandırılacak biçimde yeniden düzenlenir. Bunun için anlamı değil, anlamları vardır denir. Sizce yazınsal bir eserin anlamı mı, anlamları mı olmalıdır?

Kuvvetli ve kalıcı bir edebî eser düz bir çizgi üzerinde ilerleyen tek anlamlı eserlerden farklıdır. Çok kanallı, çok katmanlı ve çok anlamlıdır. Her okuyucu onun farklı bir boyutunu öne çıkarıp zevk alabilir. Kalıcı eserler, yazıldığı dönemin dışına çıktığında da anlam yitmesine uğramaz. Aksine yeni durum ve dönemler içinde kendini yenileyip yeniden doğarlar adeta.

-Edebiyat eserlerini sahne arkasına yani gerçeklik dışına çıkarmak mümkün değildir. Çünkü sanat, en kapsamlı ve sade anlatımıyla gerçekliğin sindirilmiş halidir. Ortaya konan bir edebiyat eserinin sizce gerçeklikten yana nasıl bir hal ve hareket zinciri içerisinde bulunması gerekir?

Sanat hayattan beslenmesine rağmen kendine yeten bağımsız bir gerçeklik evreni ortaya koyar. Bu bakımdan kendi başına varlığını sürdürür gider. Hayattan aldığı gerçekliklerden daha fazlasını içerir sanat. Bu onun kendine özgü tarafıdır. O özelliğiyle hayatı daha derin kavramamızı sağlar.

-Yeni çıkan her eser kendisinden önce ortaya çıkarılmış eserlerden beslenir ve sonrasında çıkacak olan eserlerin filizlenmesine vesile olur. Bundan yola çıkacak olursak yazdığınız kitaplarda etkilendiğiniz karakterler veya etkilediğiniz kişiler olduğunu düşünüyor musunuz?

Bu söylediğiniz birinci kısmıyla doğru galiba. Kendi yazdıklarımı tekrar okuyunca etkilendiğim oluyor. Ancak içimdeki insanı yüceltici bir damarı yakalamam için asıl büyük bazı yazarları okumam gerekir. Onlar bende yeni eserler yazma duygusu uyandırır. Bu taklit etme olarak ortaya çıkmaz. Yazmaya oturunca bende o duyguyu uyandıran metinle hiç ilgisi olmayan kendime ait bir akış doğar. Bu mutlu edici bir yazıdır. Benim yazdıklarımdan etkilenenler oluyor mu? Bilmiyorum. Onu -varsa- onlar söyleyebilir.

1934

Alper Tunga GÜLLÜ

miskinler başını kaldırdığında
güğüm buğdayı tenim
titrer A-Y-A-S-O-F-Y-A-D-A

1934
fırtına biçer yüreğimi
güz yağmurları yeni başlamış
sessiz sedasız demlerim hicranı
saatin kaç olduğunu bilmem asla
memleketimde yeni doğmuş güneş
vurur gözlerime bir vuslat
ben, hasretin ve ihanetin evladı
denizi yaran gemilerin
ilk gördüğü liman
bileklerim Doğu'da parçalanmış
yüreğim Batı'da
ben, gözleri yeşil çocuğun sevdası
sözleri zapt edilmiş şairin yarası
boğazım sıkılmış, sesim kesilmiş
tıpkı Kerkük gibi
ben, okyanuslar aşan ırkın ahvali
semaya dikilmiş dev
kaybolmuş yıkılmış tüm şehirler benim!

1934

rıhtımda beklerim gelecekleri
mevsimler tazelenmiş
ekin pişmiş güneşin avlusunda
rüzgâr yanı başımdan geçiyor
neden tanımıyor kimse beni?
oysaki
ben, elleri nasır yemiş kadının
gözlerini ayıramadığı beden
göklerde eşi benzeri görülmemiş kefen
yüreğim arar her gün ümidi
duası unutulmuş cesedin
bakışları var gözlerimde
tıpkı Hocalı gibi, Sincan gibi
Halep gibi, Urumçi gibi
ve
bağlanmışken elim ayağım
miskinler başını kaldırdığında
güğüm buğdayı tenim
titrer A-Y-A-S-O-F-Y-A-D-A

GELİN KIZIYIM

Şeyma Nur GÜNGÖR

gelin kızıyım,
gonca güller serili
kızıl yolun yolcusuyum
büyüdükçe benzediğim
Akdeniz'in iç yüzüyüm ben

gelin kızıyım,
ayakları gitmez
aklım bilmez
şuraya atsa etten bedenini
bir kelâm etmeyen
oyalı yârimin eseriğim ben

gelin kızıyım,
yusufçuktan narin
nakışlarla büyümüş
Meryem yüreklimin
âsi sevdasıyım ben

gelin kızıyım,
bir Mecnun dermanıyla
yanıp tutuşan
dingin incimin
yağmur kuşuyum ben

gelin kızıyım,
demet demet kuruyan
kurudukça belli olan
sevda kitabımın
gönül iziyim ben

gelin kızıyım,
kuru tahtalar taşıyan
göğsünde aşk oluşmuş
ahşap gözlümün
solmaz baharıyım ben

MASAL

Harun ELVEDA

günlerden bir gündü, bahar geçmemişti
belki de geçememişti kalkıp sormadı kimse
uçmanın nasıl bir hürriyet olduğunu düşün
bu bir kuşun aklına düşmüş nedense
çünkü semanın yetmemesi tuhaftır
yerle kanaat eden bizlere

der ki kuş şimdi boyanma saati
sulu bulutlardan biçmek elbise
ve elbisenin iç astarına hazır
çırpmaya başladı Tanrı ne veriyse
gördü ki her damla su donmuşsa icat
boyun büktü kâfi değildi hendese

kuş hayret makamında donakaldı
irtifa kaybederdi çözülme
hava bitti deniz başladı sonra
ya deniz gördüğü aynadan ibaretse
arş û zemin altüst oldu akıbet
ah! şu kendini bir geçebilse

yoruldu kuş, kuş olmaktan epey
derken soyundu kuşluğundan o salise
bitti. artık ne kütle ne yerçekimi
üşümek değil şimdi yanmak hadise

uçtuğu bütün eski masallardan
konduğu kendisidir, aynı kimse
dilde tüy bitti bunca tahkiyeden
bildin mi nedir kıssadan hisse

UMUT DOLU KÜÇÜK BİR GEZİNTİ

Melike ÇELİK

Çizgi: Şule YAVUZER

Sizleri ülkemizden binlerce kilometre uzaktaki yeni bir dünya ile tanıştıracam. Ben tanışalı pek de uzun bir zaman olmadı. Bir hayli keyif ve ilham aldığım için paylaşmak isterim. Kendi başına koca bir dünya. İmkânsızlıkların arasından umudun çiçek açtığı Afrika...

Yüz ölçümü olarak 30.370.000 km²'lik bir alana yayılmış, içerisinde 54 ülke barındıran, birçok din ve dil çeşitliliğini bir arada görebildiğimiz, bununla birlikte Dünya'nın en büyük 3. kıtası olma özelliğini taşıyor. Afrika, ekonomik yetersizliği ile biliniyor. Zengin ve fakir insanlar arasında görülen uçurum ülkenin bu durumunu gözler önüne seriyor.

Teferruatları bir kenara bırakacak olursak asıl bahsetmek istediğim şey şudur; imkânları fazlasıyla kısıtlı, birçok siyasi ve ekonomik engellerle örülmüş duvarları bulunan bu bölgedeki insanların hayat şuru. Hayallerini gerçekleştirmek için engellerin varlığını silmiş, azme yönelmiş kocaman yürekler ile pek çaba göstermeden de görebileceğimiz fakat kör olmakta direttiğimiz gerçeklerden bahsedelim.

Bazen aşılmaz birçok engelle karşı karşıya kaldığımızı düşünürüz. Fakat su bulmak için altı kilometre yürümek zorunda olan küçücük bedenler, evlatlarının eğitimi için canla başla çalışan ve ileride kendi eğitimini tamamlama hayali kuran yolun yarısını aşmış bir baba. Birkaç gram altın bulup evini geçindirmek için az bir paraya ilkel şartlarla kurulmuş sistem üzerinde ter döken epeyce yaşlı insanlar bizlerin çoğu zaman aklına dahi gelmez. Bakıyorum da şuan üniversite okuma hayalleriyle dolup taşan bir genç kızın istediği masada oturuyorum. Bir dakika! Ben bunun farkına yeni vardım. Öylesine renk eleştirir olmuşuz ki, siyahi olarak yaşamanın zulüm olduğunu bastırmışız bu insanlara. Beynim bu düşüncüyü reddediyor. Barış Manço'nun da dediği gibi: "Renkler olmasaydı yaşanmazdı bu dünyada." Önemli olan kısımları atlamayalım. İnsan bu dünyada umut ve azimle ayakta durur. Birçok gereksiz etkeni arkada bırakalım.

Bu güzel dünyada bir labirente girdim. Etrafım içimi aydınlatan gökkuşağı ile kaplanmış. Hiçbir renk diğerini dışlamıyor. İşte burada aslanan şudur; birçoğumuzun bulunduğu ortam belki de imkânları kısıtlı olan bu insanların hayali. Bunun bilincinde olarak, görünüm ayrımı yapmadan umutla azmedelim ve çeşitli düşünsel yolculuklara çıkıp imkanlarımızı ne derece değerlendiriyoruz sorgulayalım. Unutmayalım biz farklılıklarımızla güzeliz, hayallerimizle insanız ve paylaştıkça mutluyuz. Azmi ve umudu paylaşmayı unutmayalım.

BEDENE KÖLE OLAN TEMİZ RUH

Aydın ÇELİK

**“Sonra onu
şekillendirip
ona ruhundan
üfledi. Sizin için
işitme, görme ve
idrak duygularını
yarattı. Ne
kadar az şükür
ediyorsunuz!”
(Secde/9)**

İnsanlığın yaratılışından başlamak gerekirken aklım hep insanlığın yıkılışına gidiyor. İnsanın insana köle olması, insanın teknolojiye köle olması, insanın burjuvaya köle olması...

Aslında insanlığın en büyük dramıdır özgürlüğün kısıtlı olması. “El âlem ne der?” kaygısıyla kendisini eller tarafından yönetilmesine izin vermesi. Başka bir deyişle yaratıcısına kul olması gerekirken yaratıcısından uzaklaşıp kula kul olmasıdır. Bunların hepsi insanın özgürlüğünü kısıtlayan, yaşamına yön verecek olan şeyin Kur’an-ı Kerim olduğunu unutarak otomatik olarak kendi nefesine köle olmasıdır.

Bir yerden başlamak gerekiyor aslında. Bilinçli bir şuurla özgürlüğe ilk adımı atılabilir olduğu kanaatindeyim. Devamında, yirmi bir aşama olarak ruh ile bedeni ayırması gerekmektedir. Bedenimize hapsolmuş ruhumuzu bedenimizin kölesi olmaktan kurtarmak en büyük özgürlük adımı olacaktır.

İlk insan yaratıldığında yüce Allah’ın buyurduğu gibi, “Sonra onu şekillendirip ona ruhundan üfledi. Sizin için işitme, görme ve idrak duygularını yarattı. Ne kadar az şükür ediyorsunuz!” (Secde/9) Düşündüğümüz zaman necis olan bir kan pıhtısından yarattığı, şekil verdiği bedene Rabbimiz, temiz olan şeylerin en temizliği olan kendi ruhundan bağıšta bulunduğunu görmekteyiz. Ne büyük mükâfattır bu bir anlayasabilirsek. Oysa bizlere bahşedilmiş o temiz ruhu kirli olan bedenimize hapsedmek ne gariptir.

Öncelikle ruhun özgürlüğünden başlamalıyız. Bunun yolu da hiç şüphesiz ki Kur’an ile sünnetin buyruklarına uymakla olacaktır. Diğer köle olunan şeyler ise ruhun özgürlüğü ile hürriyetine kavuşacaktır. Asıl kul olunması gereken Allah’a, kulluğumuzun yapılması gerektiği bu şekilde ortaya çıkacak. Hem dünya hem de ahiret felağına erişilecektir.

İnsanlık, insan olduğunu anlayacak ve insan gibi yaşayacaktır. Rab ne der kaygısı, el ne der kaygısına galip gelecektir. Bu düşünce sistemi de kendiliğinden hakkı, adaleti, iffeti, saygıyı ve sevgiyi oluşturacaktır. Kul olmanın bilincinde olan özgür ruhun sahibini, zirve kul yapacaktır. Yaratılışımızın gayesi olan kulluk, mükemmel şekilde ortaya çıkacaktır.

EN BÜYÜK CEZA

Elif GÜMÜŞ

Pencereden başını uzattı bir gece vakti. Belli ki uykusuzluğuna çare bulamamıştı. Uzun zamandır böyleydi. Uyuyamıyordu. Genellikle aynı saatlerde pencerede buluyordu kendisini. Uykusuzluğundan doğan yorgunluğu, karanlık gecenin soğuk havasını içine çekerek gidermeye çalışıyordu. Bugün yine aynı sebeple usulca içine çekti havayı. Sonra dikti gözlerini semaya. Parlak bir yıldız göz kırpmıyordu ona. Ardından hafif bir tebessüm belirdi yorgun yüzünde. Vakit, yalnızlık vaktidir.

Canlanmamıştı daha sokaklar. Bir fecr vakti güneşin aydınlığı, sıcaklığı belli ki yetmemişti. Hala ciğerlerini yakan bir soğuk ve yalnız kalmışları korkutan bir karanlık hâkimdi sokakta. Tebessüm ettiren şu yıldızlar da olmasa, büsbütün bu karaltıyla baş başa kalacağınız diye geçirdi içinden. Kendi yıldızlarını bulmak istercesine bir an için gözlerini kapatsa da “Ben kalabalık bir gönlün ülkesiyim, adımdır yalnızlık.” diyerek hayıflandı. İçinde büyük mücadeleler sonucu, zafer kazanan pişmanlıkları ve kırgın hayalleri vardı. Ne yöne dönse verilmesi gereken onlarca hesap durmaktaydı karşısında. Sonra bir güç bularak iç dehlizinde gezinmeye başladı. Gizlemeye çalışsa da kendine dair umut kırıntıları aramak için koyulmuştu yola. Zira kendinden geçeli bir hayli olmuştu.

Çocukluk Sokağı tarafına doğru döndü yüzünü. Yollar taşlı ve dikenli, ayaklarıysa çıplaktı. Belli ki zorluydu bu yol. Bu sebeple hızlanarak yolun bitimine vardı. Şimdi yolculuk On Yaş Sokağı yönünde devam etmekteydi. Canını yakan şeyleri burada da bulmuştu. Kendine şimdi saçma gelen sebeplerden ötürü en sevdiklerine kızdığını fark etti burada. Tıpkı şimdi de olduğu gibi dilini serbest bıraktığı vakit

hadsizleşir diye korkmuştu o yaşlarda da. Esasen geçmişinden çok da farklı şeyler yaşamıyordu. Hala telafi edilmesi gereken bir bugün bırakıyordu arkasında. Akmakta olan gözyaşlarını bir çırpıda sildi ve bir iç çekti. Doğru yaptığı bir şeyler bulma ümidiyle devam etti yoluna. Zorlansa da yolun sonuna varabilmişti. Yol bitiminde hissettiği bir sızıyla istemsizce ayaklarına baktı ki, ayakları kanlarla gizlemişti kendini. Bu acılara inat, içinde tükenmeyeceğini zannettiği bir umut vardı hala.

Bu umuttan aldığı güçle On İkili Yaşlar Sokağı'na doğru bırakıverdi kendini. Sokağın başındaki sularla biraz olsun serinledi ve suyun kaynağını ararken gözleri semaya takıldı. Bu serinlik bir içlenmenin eseri idi. Anladı ki gökyüzündeki bulutlara yükü ağır gelmişti de toprakla biraz dertleşmişti. Hele bir sevdiklerini bulayım, sarılıp ben de içimi şu bulutlar gibi dökceğim onlara, dedi. Sonrasında içinden bir çocuk edasıyla güldü. Derken bir boşluk çekiverdi onu ansızın. Bu zamana kadar kara deliklerin, yalnız evrenin bir parçası olduğunu sanıyordu. Halbuki insanların içinde çok daha derin, çok daha karanlık girdaplar varmış. Bundan sonra hep bir şeyler eksik kalacaksa da o bunu ancak büyüyünce anlayacaktı.

Bir anda irkilerek gözlerini hızlıca açtı. Korkuyla etrafına bakmaya başladı. Hava hala karanlık ve o parlak yıldız yine aynı yerdeydi. Bir soğuk hava daha ulaştı ciğerlerine ve bıkmadan göz kapaklarının ardındaki girdaba geri döndü. Kalan kısımda çocukluğunu geride bırakan, korku ve düşünceleriyle uğraşan, çözümü kelamın en içli hali olan suskunlukta bulan ve geçmişe dair hatalarının telafisini isteyen benliğini buldu. Ve sonrası. Sonrası için sarf edilecek kelime dahi kalmamıştı. Bunun ötesinde artık o konuşsa da, gülse de, sevse de hep pişman olacaktı.

Ve şimdi, iç hanesinden çıkarak dönüyor dünyaya. Penceresindeki mahzun aksine bakarak şunu haykırıyor kendine.

Benmişim meğer en büyük ceza!

O'NA KOŞ

Selinay KELEŞ

Bilginin ve duygunun çok ama bereketsiz olduğu zamanlardayız. Her köşe başında bu çokluğun insanı zehirleyen ve uyuşturan tarafıyla karşılaşırız. Bir de bununla birlikte gelen çıkmaz ve dönülmez yolların korkutucu gizemi. İnsanoğlu çok çabuk kanan bir varlık. Paraya pula, mala mülke, makama ve dünyanın içine çeken nice kuyularına...

İçinden alabileceğimiz bir damla su bile olmayan kuyulara öylece atıyoruz ki kendimizi sormadan, sorgulamadan. Sormayıp, sorgulamayıp aslolanı inanmak istemeyişimizden mi yoksa nefsimizin aslolanı göremeyecek kadar gözümüzü ve gönlümüzü kör etmesinden mi? Buna insan çokça aldanmış ve azan bir varlıktır da diyebiliriz aslında. Peki, ama

garip bir yolcu olduğu
şu dünyada burayı
yurt edinme çabası
niyedir insanın?
Bilmiyor muyuz bel
bağladıklarımızın
bir gün bizi yüz üstü
bırakacağını?

Bitmez dediğimiz
malımız, tükenmez dediğimiz
paramız, gitmez dediğimiz eşimiz
dostumuzu öylece bırakıp gideceğimiz
toprak altına girdiğimiz gün. Bunlardan
ne kadarı benimle birlikte gelecek bâki
âleme, ne kadarı burada kalacak diye
hiç düşünmüyoruz. Uğruna ömrümüzü
adadığımız şeyler, bizi O'na yaklaştırıyor
mu? O'ndan uzaklaştırıyor mu? Bunları hiç

sormuyoruz kendimize. Ama ayet bize soruyor: “Ey insan! Seni rahmet ve lütfu ile kuşatan Rabbi ’ne karşı aldatan nedir?” Bizi aldatan her neyse çok geç olmadan onu bulmak gerekir.

Kalbini Allah’a bırakan, sükûnette erişir. Kalbini insanlara bırakan ise hep sıkıntılı, hep kaygılıdır diyor Yahya bin Muaz. Günümüzdeki sıkıntının sebebini tek cümlede açıklıyor aslında. Herkesin aradığı şey bir parça huzur ve mutlulukken, en yakınındakini, şah damarından bile yakın olanı göremiyor insanoğlu. Rızkı, bereketi, şifayı ve dermanı hep başka yerlerde arıyor. Doğru şeyleri yanlış yerlerde ve kişilerde arayıp bulamayınca da hayıflanıyor. Hâlbuki kendi kendine...

Mutsuzuz, yorgunuz ve kederliyiz. Buna sebep olan; Allah’a sırtımızı dönüştümüz. Bundan bihaberiz. Allah sevgisinden yoksun, ölmüş olan kalplerimizle yaşamaya çalışıyoruz. Yaşamaya çalışıyoruz ama yaşayamıyoruz. Nasıl ki bedenin yaşaması için oksijen gerekiyorsa, ruhun yaşaması için de “Allah” gerekiyor kalplerimize. Özümüze dönmemiz lazım. Benliğimize, Allah’ın “Şah damarından daha yakınım.” dediği yere. Bu dünya bir zindandır. İnsan ise bir tutsaktır bu dünyada. İnsanı bu mahpustan çıkaracak tek güç Kadir olan Allah’tır.

Ama önce -o’nu- bulmak gerekir. Bulmak için de aramak lazım gelir. Uzakta değil, kendinde. O yüzden “Seni senden uzaklaştıran ne varsa ondan uzaklaşman lazım.” derler. Ondan başkası seni yorar. O’na koş. Hatta bir adım at, o sana on adım gelecektir. Emin ol ki -O’nu- bulduğunda kaybettiğin veya kaybedeceğin hiçbir şey yok. Ama -O’nu- kaybedersen eğer bulduğun veya bulabileceğin her şey hiçbir anlam ifade etmeyecektir. O halde ne duruyorsun? Dön kendine. Bak kalbine ve koş koşabildiğin kadar. Yorulmadan. Ulaşmasan da olur. Koştuğun yol -Ona-ise eğer, yolda olmak da güzeldir.

ŞEREF AKBABA İLE AKTÜELE DAİR

Söyleşen: Yusuf Sertaç Ayan

Öncelikli olarak söyleşi yapma isteğimizi kırmayarak bizleri onurlandırdığınızı belirtmek isterim. Bu sebeple sizlere burada hem şahsım hem de ekibim adına bir kez daha teşekkür ederim.

- Şeref Bey, uzun yıllar boyunca yayın hayatının içinde bulundunuz. Yayıncılığa atıldığınız yıllarda işleyişin günümüzdeki kadar kolay olmadığını daha öncesinde belirtmişsiniz. Buradan hareketle eski ile yeni diye ayıracak olursak; eski olan neydi de şimdi yeni oldu?

Sosyal medya öncü oldu. Çok gerilere gitmeyelim. Ay Vakti 2000 yılında yayın hayatına başladığında çalışmalar bize mektupla geliyordu. Kimi daktilo, kimi kalem, az bir kesim de bilgisayarla yazılmış olarak gönderiyordu. İnternette değil, postayla gönderiyorlardı. Çalışmayı temize çekeceksiniz, zarfa koyup postaya gidecek ve dergiye göndereceksiniz. Bir de ücret ödeyeceksiniz. Öyle hemencecik yaz, maille gönder, iki dakika sonra da cevap bekle. Yok öyle bir şey. Gönderen açısından tabii ki, dergide çıkmışsa sevinç, çıkmamışsa verilecek cevap hüznü beklenirdi. Dergi yöneticileri için de, her mektuba cevap verip, çalışmanın yayınlanıp yayınlanmayacağını bildirmek de bayağı zaman alıyordu elbette. Dergi hazırlamada da aynı.. Yazılar tek tek yazılıyordu. Sonrası CD, USB ve internet devreye girdi ki, kolaylık bunlar. Matbaalar da önce film alıyor, sonra basıyordu. Onlar da kalktı. Daha geriye gidecek olursak, 2000'li yılların teknolojisi bile ileri teknoloji sayılırdı. İleri teknolojiye kavuştuk, ama matbu dergi okurunu kaybettik, kaybetmeye de devam ediyoruz.

- Kuşaklar arası bir uyumsuzluk olduğu ve bunun kuşaklar arası kopukluğa neden olduğu artık göz ardı edemeyeceğimiz bir gerçektir. Bu iletişimsizliğin sebebi sizce nedir? Aramızdaki köprüleri ne zaman yıktık?

Köprüler yıkılır, yıpranır, ama yenisi yapılır. Köprüsüz olmaz. Kuşaklar arasında tarihin her döneminde farklılıklar olmuştur. Ancak, dede ile torun arasında gözlemlenen bu farklılık, bazen çeyrek veya yarım yüzyıla dayanan bu farklılık şimdilerde yıllara ve kardeşler arası kopukluklara kadar geldi. Teknoloji, sosyal medya burada etkin unsurlardan. Kültürünü de beraberinde getirdiğinden, insanı savurabiliyor. Elbette bunlar araç, ama işlevi ve

içeriği ile etkin. İnsanın bilinciyle oynanıyor. Kalbin ve ruhun sarsıldığı değil, yüceldiği, dirildiği mecraya, İslam'ın diriltene soluğuna ihtiyacı var insanlığın. Yıkılan, yıpranan köprüler bu minval üzere yeniden inşa edilecektir.

- Sayın Hocam, yitirdiğimiz değerler her geçen gün ivmelenerek artmaktadır. Bunun nedeni kendi özümüzle, üstümüzde oluşturmaya çalıştıkları kimlik arasındaki uyumsuzluk olduğunu söylemek yanlış olur mu? Sizin bu konu hakkındaki düşünceniz nedir?

Evet, kendi özümüzle bize dayatılan kimlik arasında bir uyumsuzluk var. Eşya hegemonyası, tüketim toplumu, insanı kendi özünden uzaklaştırma çabalarının butonlarıdır. Mütevazı olmak, mümin olmanın şiarıdır. Orta yolu tutunuz emri her alanda geçerlidir. Gündemini kendileri oluşturamayan toplumlar, başka gündemlerin payandası oluyorlar. Bu sebeple, bilinç kirlenmesine karşı hem dirayetli hem de uyanık olunmalıdır. Bu meyanda slogan ötesi çalışmalar yapılmalıdır.

- Basılı materyal okuma alışkanlığını gittikçe kaybeden bir toplum olma yolunda hızla ilerlemekteyiz. Bunun en belirgin nedeni ise teknolojiyle eş güdümlü ilerlemeye çalışan yayıncılar olduğunu düşünmek yanlış olmayacaktır. Sizlerin bu konu hakkındaki görüşleri nelerdir?

Tarihe bakmak lazım. Matbaa, çoğalan kitaplar, gazete, dergi hâsılı matbuat. Radyo, televizyon, bilgisayar.. Dijital âlem galebe ediyor evet, ama kitap insan hayatında kâğıtla varlığını sürdürecektir. Bunu her bilgiyi avucunda toplamış genç kuşaklarla aranızdaki farkı görün diyenlere inat söylüyorum. Bilgiye ulaşmak esas elbet. Teknolojiden istifade etmeliyiz. Sanal âlemde de olmalıyız. Ancak, matbu kitabın yaşama hakkını da elinden almamalıyız.

- Biz gençlere vermek istediğiniz tavsiyeler var mıdır? Bizlere ne tavsiye edersiniz?

Nitelikli okuma, nitelikli insan, nitelikli hayat ve idealist olmak. Dağınıklıktan beri olarak kabiliyet ve mesleki alanında her zaman kendini geliştirmek. Ve Müslüman olmanın gereklerini yerine getirmek.

- Peki, söyleşimizi sonlandırmadan önce eklemek istediğiniz bir şey var mıdır?

Gayretiniz takdire şayan. Her birinizi umutla selamlıyorum.

- Şeref Bey, bizim sorularımız bu kadar. Tekrardan çok teşekkür ederiz.

GÖZ TUTULMASI

Yekta TANIR

ismini söylemeden bir adam
geçiyor kaldırımlardan
karanlık günahkar sokakların
evleri önünde kırık taşlı yolu bozuk
kaldırımlardan

bir adam için duruyor zaman
gece vakitsiz vuruyor kapıyı
kör bir evin bahçesinde
zincirini koparmış kuduz gölgeler
bekliyor

bir adam
kurumuş yapraklı kapıyı aralıyor
pas tutmuş yüreğinin parmaklıkları
inlemede bütün sessizlik
gözlerine kar yağıyor

ismini söylemeden bir adam
sana bakıyor
gözlerine yağan kar
masumsun rengi beyaz
geçiriyor eşikten adımlarını

bir adam mumun şavkında
gölgesinin dudakları kıpırdıyor
bu ilk şiiri gözlerine kar yağan kadın
sus! sus! sus!
dinlemek sessizlikte sesi

yağmurun sesine karıştırıyor
sözlerinin kelimelerini

çekip çıkıyor
gözlerini duvarlara çakılı
yağan karı seyrederken gözlerinde
bir şiir başlatıyor
gönlünden gelip geçen bir hikaye
sen diyor
unutuyorum şimdi
yırtıyor takvimler geçen tarihleri

bugün diyor elimde
elinde takvimden bir yaprak
işte bak diyor
bu güneş bu sabah bu gökyüzü
hadi! kabul et sen bana baharsın

bir adam ismini söylemeden bekliyor
karşısında gözlerine kar yağan kadın
kıyama kalkmış sorular arasında
yokluyor beynindeki en ücra köşeleri
bekliyor

bir adam ismini söylemeden seviyor
belki zamana çalınmış bir söz
belki anda kalan bir hikaye
belki gözlerine yağan kar
bir adam

o adam
bir adam ismini söylemeden seviyor
gözlerine kar yağan kadın

DAĞDAN DOĞAN SON GÜNEŞ

Ebubekir ÇAĞLAR

susamış kentleri suya doyuracak kadar ıslandım
hangi ırmağın suyundan içtim ki
geçtiğim köprü taşımadı beni
çile doldurmadım mürşidimin dibinde
bağlamadım sancı taşını
bir kara suyun başında bekliyoruz
emekliyoruz gölgesinde dünyanın

su kıyımızdan çekildi
ve yayı gerildi damarlarımızın
kanı kanla yuğsalar tükenmez bir hınç
doldurur göğsünü adamın
öylesine gaddarım
ve acıyım içtiğim su kadar

ben mahir berduşlardan aldım dersimi
ölecek olan oynamasın ölmekten korkan
ben mezarlık gezmedim ömrü hayatımda
ve bir kuşu bile öldürmedim

ama bu acı sudan içtim
yıktım köprülerini korkuların
şimdi biz
bir akıntının iki kenarında bocalıyoruz
birbirimize köprü olmanın derdiyle
keder bildiklerimiz ötekinin de değil
hep bize ve bizden yana
artık hangi suyun başını tutsak bulandırırız
ve damıtırız serkeşlerin gecesini

bir pencere açın dışarıya
yıldızlar görünmüyor artık

UNUTULMUŞ GİBİYİM

Emre YÜCEL

kavurucu güneşin altında
kaldım ben bir anda
bir dağın yüksek uçurumunda
unutulmuş gibiyim

yağmur dolu kara bulutta
ıslandım şiddetli sağanakta
bir kitabın kıvrımında
unutulmuş gibiyim

kalbim benden uzakta
kim bilir hangi zamanda
hiç okunmamış bir masalda
unutulmuş gibiyim

duyulmamış hatıralarda
her şiirde, her kıtada
o eski şarkılarda
unutulmuş gibiyim

ışığı sönmüş yıldızlarda
gün aymamış sabahlarda
karanlık boşluklarda
unutulmuş gibiyim

BİR NEFESİN ARDINDA BİR VEDA

Betül ÖZLÜ

*“Senin için hep
olan varlık, yokluğa
dönüştüğünde
idrak edeceksin bazı
şeyleri.”*

Aldığın nefesi rahatça geri verebilirsin. Yarın doğacak olan güneşin umuduyla zifiri geceye gözlerini yumabilirsin. Başını yastığa koyduğunda geleceğinin hayalini de kurabilirsin. Lakin “Bugün ne yaptım?” diye düşünmeyebilirsin. Sevdiklerinin yanında olmasının verdiği huzur, tam da olman gereken yerde bulunmanın sana kattığı aitlik hissi ile bir günü daha devirebilirsin bu dünya seyahatinde. Kendince oluşturduğun değerlerin uğruna hayatın boyunca savaşılabirsin. Her gün daha çetin olan bu savaşının mağlubu olabileceğini de düşünmeyebilirsin. Bunun için gözlerini kapayabilir, kulaklarını tıkayabilir, ayaklarının yürüyeceği yolları kendi sokaklarına çıkartabilirsin. Bu seyahatte acılarınla da yüzleşeceksin. İnsanların ortak dertlerini kendine kişisel bir dert olarak içselleştirmeyebilirsin. Kendi derdinin sana yetiyor oluşu, merhameti kuruyan vicdanının altına gömülebilir. İstedğini yapabilirsin. Günlerini kendi mutluluğun uğrunda harcayabilirsin. Senden neşeni alacaklara karşı tüm gücünle kendini koruyabilirsin. Ve bazen de sağanak sağanak yağan hüznün yağmurunun altında vurdumduymazlık şemsiyeni açabilirsin. Sen zarar görmedikçe, senin kalbin için için yanmadıkça veya suskunluğunda avaz avaz haykırmaya çalışmadıkça.. Hiçbir şeyin önemi yok değil mi?

Şimdi verdiğin nefesi tekrar geri alabilirsin. Ve gözlerini kapat. Senin gönül gözün kapanırken ve en güzel sabah için zifiri karanlığın içinde gözlerini kapamak seni korkutmuyorken hemen uyu. Sen uyurken, senin için doğacak olan güneş bazılarını ateş püskürecek. Sen sabah güneşin sıcaklığı ile yeni gününe başlarken bazıları o güneşin altında

son nefesini verecek. Çünkü güneş yakacak. Acımayacak ayakkabısı olmayana. Üzerinde yırtık kıyafetlerle parçalanmış bir şekilde evine doğru koşan, vücudu yaralı olan o çocuğun ufacık kalbindeki dünya büyüklüğünde bir acıya dayanamadığında gördüğü en son şey belki de güneşin ışığı olacak. Gözlerini açtığın yeni sabahın ardından sevdiklerinle yan yana bulunmanın huzuru sarmalayacak seni. Ya da belki bu duruma o kadar alışık olacaksın ki hissettiğinin huzur olduğunu muhabbetin yokluğunda anlayacaksın. Senin için hep olan varlık, yokluğa dönüştüğünde idrak edeceksin bazı şeyleri. Ama bazıları varlığın bile varlığını bilmezken muhabbettinden huzur duyacağı bir anı bile olamayacak. Sen gözlerini yeni bir güne açarken bir bebek savaşın ortasında dünyaya gözlerini açacak. O gözler babasıyla daha karşılaşmadan yoksun kalacak ondan, belki. Çok geçmeden annesi terk edecek onu. Gözünde yaş, dilinde dua ile istemeyerek bırakacak yavrusunu beton enkazının arasında, seyahatinin son gününü tamamladığı için. Bir bebeğin acı dolu çığlığı silahların barut kokulu dumanlarının arasında yankılanırken. Sen birisine kırılmışsın çok mu? Onların gönül kırıklığı yaşayacak bir gönül dostu bile yokken.

“Sürekli savaş, insanlar her gün ölüyor, içim daraldı artık.” Diye başlattığın her konuşma toprak altındaki şehitlerin kemiklerini sızlatıyorken durma, kaçmaya devam et. Gözlerini kapatırken gönlünün vicdan penceresini de kapattığını unutma. Ve böyle yaşamaya devam et. Başkalarının yaptığı işleri, diğer insanlarla olan ilişkilerin seni bu kadar ilgilendirirken kendini sığ bir dünyanın içine hapsed ve bundan çekinme. Herkes senin gibi nasıl olsa... Senin başına geldiğini bile düşünemediğin o acılar çok uzakta. Senin yerine acı çekenler var ne de olsa. Sen istediğin gibi yaşa diye son nefesini verenler var nasılsa.

Şimdi aldığın nefesi geri ver. Ve bu nefesi son kez geri alacağın o ana kadar düşün ve kendini sorgula.

De ki; “Ben nerede yanlış yaptım?”

MAVİ MELEK

Didem ŞİMŞEK

Bir his bulutu sarar bazen. Her bir duyguyu aynı anda yaşarsın. Korkuyu, hüznü, kederi, acıyı... Kafan allak bullak, kalbin ise ondan hallicidir. Ne yapacağını bilemez ya bazen insan. İşte o sahneyi yaşarsın. Ellerin tutmaz, ayaklarını hareket dahi ettiremezsin. Suçlu hissedersin. Kanadı yaralı kuş gibisindir. Biri bir şey söylese, ağlayacak gibi gözlerinde yaşlar akmak için esas duruşta bekleyen asker gibisin. Bu soğuk ve zifiri karanlık yerden nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Ayaklarım bile bana itaat etmiyorken nasıl gidecektim? Ne zamandır burada böyle çökmüş oturuyorum, bilmiyorum. Zaman kavramı bende hiç var olmamış gibi. Sanki hiçlik denen yerde arafta kalmış bekliyorum. Neyi beklediğimi bile bilmiyorken.

Korku daha çok sarmıştı etrafımı. Karabasan olup rahatsız ediyordu beni. Titremelerim daha çok artmıştı. Çok üşüyordum. Ben bu soğuk yerde üzerimde okyanus kadar mavi, incecik bir elbiseyle duruyordum. Nereden çıkarıp giymiştim bu elbiseyi bilmiyorum. Ben maviyi hiç sevmem ki. Kendi düşüncelerimle boğuşurken bir ses duydum. Uzakta bir ateş yanıyordu. Oraya gidip ısınmak istedim. Ayaklarım benim sözümü dinlemeyeceklerine sanki yemin etmişlerdi. Bir türlü hareket etmiyorlardı. Eğer buradan ayrılamazsam donarak ölecektim.

Sessizlik beni iyice çıldırtıyorken birkaç ayak sesi duydum. Tam yanıldığımı düşünürken önümde bir beden olduğunu hissettim. Zifiri karanlıkta hiçbir şey göremiyordum. Kalbim, endişe ve korkudan öyle hızlı atıyordu ki yerinden fırlayacağına iyiden iyiye inanmaya başladım. Birden havalandığımı hissettim. Güçlü bir kol bedenimi sarmalayıp yürümeye başladı. Karşı gelemiyordum. Ne konuşabiliyor ne de hareket edebiliyordum. Ateşin yanına geldiğimizde beni yere bıraktı. O da hemen yanımdaki bir yere

oturdu. Bana baktığını hissedince ben de ona doğru dönüp onu incelemeye başladım. Ateşin yanında onu daha çok görebiliyordum. Koyu kumral kısa saçları vardı. Gözleri, lacivertin öyle bir tonuydu ki kendimi bakmaktan alamıyordum. Özellikle bakışları. Bakışları öyle derindi ki içimdeki her şeyi görebiliyordu sanki. Ruhumu okuyordu. Karşısında savunmasız kalmıştım. Bu kadar derin bakması beni tedirgin etmişti. Elini kaldırıp yanağıma dokunmak için bana doğru yaklaşırken korkuyla geriye kaçtım. Ama gözlerini benden ayırmadı. Sonra birden ayağa kalktı ve beni sağına alıp ilerlemeye başladı. Kimdi ve ne yapıyordu? Beni neden götürüyordu? En önemlisi neden karşı çıkamıyordum? Bu duygu karmaşasında ne yapacağımı bilmiyordum. Düşünemiyordum. Bedenim ruhuma ihanet etmiş, beni dinlemiyordu. Ne yapabilirdim ki? Yavaş yavaş kabullenmeye başlamıştım. Etrafımı göremediğim bir yerde durup bana baktı. Nereye geldiğimizi anlamaya çalışırken sonsuz bir karanlığın karşıladığı bir uçurumun kenarında duruyorduk. Endişe bulutları etrafımda bir sağanak gibi yağmaya başlamıştı. Korku zaten yakamı bırakmıyordu.

Yere doğru eğilip beni bir tarafa bıraktı. Bana mavi çiçeklerden oluşan bir taç verdi. Yaptıklarına anlam veremiyordum. Aslında olanların hiçbirine anlam veremiyordum. Sonra hiç beklemediğim bir anda konuşmaya başladı. Bir mavi kadar güzel ve masumsun meleğim, dedi. Bana daha çok yaklaşarak. Bu yüzden senin bu maviliğin siyaha bulanmadan gitmelisin çünkü sen buraya ait değilsin, dedi. Hiç tereddüt etmeden söylediğini fark ettim. İnanamadım. Daha doğrusu inanmak istemedim. Sözleri kulağımda yankılanıyordu. Ne yani, ölecek miydim şimdi? Hiçbir şey yaşamadan, mutlu olamadan öylece gidecek miydim? Ardımda bir iz bile bırakmadan.

Ben düşüncelerimle boğuşurken derin bir nefes alıp devam etti konuşmaya. Korkunu hissedebiliyorum ama korkmamalısın çünkü başından beri olman gereken yere gideceksin, dedi. Gözümünden inen yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu. Sadece dediklerini dinliyordum. Durumu kabullenmiş gibi tepki veremiyordum. Artık vakti geldi, dedi. Gözlerime veda edermişçesine baktıktan sonra uçurumun iyice kenarına geldiğimizi fark ettim. Artık buradan kurtuluşum yoktu. Her şey bitmişti. Sonum gelmişti. Ve sonra beni tutan elleri bir anda yok oldu. Uçurumdan tam düşerken çığlık çığlığa uyandım. Gözlerimi açıp etrafıma baktığımda yatağımdaydım. Ölmemiştım.

BİR KİTAP BİR KİMLİK BİR ÖNDER

Abdullah Galib BERGUSİ

“Kabrim dar ve karanlık... Sıkıntılarım çok ve ruhum daraldı. Artık gülmenin ne olduğunu unuttum.” Abdullah Galib Bergusi gülmeyi unutmuştu bizlerse her gün kahkahalar atarak onları unutmuştuk. Filistinli mazlum kardeşlerimizi unutmuştuk. Yıllardır her gün ölen Bergusi ve yıllardır hiçbir şey olmamış gibi yaşayan bizler. Her şeyini dini ve vatani uğruna gözünü kırpmadan feda eden Bergusi, Allah(c.c.) seni ve senin gibi yaşayan şehitleri hep daim kılsın. Âmin.

Rabia YILDIZ

Kassam Tugayı Komutanı Abdullah Galib Bergusi’ nin başına gelenler Kudüs’e olan aşkını, sevdasını; bu uğurda dökülen kanları kızı Tala’ ya anlattığı, bizimde ruhumuza aşıladığı Kudüs sevdasını yeniden ruhumuzda yeşerttiği kitabıdır. Gerçekleri olduğu gibi aktardığından dolayı bazen acaba mı diye düşündürüp işgalci güçlere yaptığı her sıra dışı olaylarda bizi kendine bağladı. Severek, gözlerimiz yaşlı okuduk. Allah(c.c.) tüm İslam âleminin yanında olsun. Âmin.

Gülseren OKUMUŞ

67 müebbet ve 5200 yıl hapis. İşte bu cezayı almadan önce ve aldıktan sonrasını kaleme alan kendisini Kudüs’e adanmış bir adamın öyküsü. Filistinli Kassam Tugay Komutanı Abdullah Galib Bergusi. Kaleme aldığı ilk kitabı olan “Yoldaki Mühendis” adlı eserini okurken bu onurlu komutanın yaşam öyküsünü, eğitim hayatını ve öğrenimlerini anlamış oldum. Bence bu kitap Abdullah Galib Bergusi’nin aklıydı. Öğrendiklerini uyguladı. Uyguladıklarıyla da başarıdan başarıya koşarken zekası ve becerisi ile öne çıktı. Akıl adamı ve muhteşem bir mühendis. Kaleme aldığı ikinci kitap olan “Yaşayan Şehit” ise bu izzetli komutanın kalbiydi. İnce sızları, dertleri, ailesine olan sevgisi, memleket aşkı ve yaşamaya olan özlemiyle doluydu. Bergusi’yi bu kitabı okurken daha çok tanımış ve anlamış oldum. Özgürlük için savaşan bu onurlu adam bilinsin ki sadece silahıyla savaşmadı, kalemiyle, fikirleriyle ve kalbiyle savaştı, hala daha savaşıyor.

“Özgürlüğümüz yakındır. Hatta yakından yakın.” (Abdullah Galib Bergusi).

Gülşen YARDIMCI

Abdullah Galib Bergusi' nin Allah(c.c.) yolunda Siyonistlere karşı verdiği mücadeleyi anlattığı “Yoldaki Mühendis” adlı kitabının beni en çok etkileyen cümlesi; “Eğer direnişe silahımla destek olamazsam kalemim ve mürekkeğim direniş yolunda silahımdır.” oldu. Müslüman bir adamın Filistin ve Kudüs davası uğruna ailesinden ve bütün varlığından vazgeçmesi, kendisini buna adanmış olması bizlere vermiş olduğu mesajlar kadar aşırdır. Kitapta yaşadığı zorlu günler anlatılırken okuru Kudüs topraklarına götürüyor ve adeta bu kutlu direnişin canlı tanığı olunmasına imkân sağlıyor. Bu kitabın bizlere büyük bir bilinç dersi verdiğini ve “Ne zaman İslam’ın sizin yardımınıza ihtiyacı olduğunu anlayacaksınız!” ifadesiyle hepimizin bu davanın bir ucundan tutması gerektiğini vurguladığını düşünüyorum. Kesinlikle bu kitap hakkında yazmalı, konuşmalı ve sıkça her yerde bu kutlu ismi anmalıyız. Rabbime Bergusi ve bu uğurda savaşan bütün arkadaşlarına güneşli günler göstermesi için çokça dua ediyor, şehit düşenlere Allah(c.c.) rahmet diliyorum. Davasını davamız kılabilmek duasıyla.

Aybüke KÖMEÇ

Kalbime vesvese veren ve içimi kemiren şüpheler. Siz ne kadar kötüsünüz? Kalbimi her an sızlatan, aklımdan bir an olsun çıkmayan Kudüs. Sen ne yüce davasın. Artık bizlere senin özgürlüğünü görmek nasip olsun. Sorgulayalım kendimizi bu karanlık dünyada. Yaşıyor muyuz? Sürünüyor muyuz? Varlığımızla ne kadar yer ediniyoruz? Biz kimiz? Ne için varız? Belki de Bergusi' nin dediği gibi “Yazılarımızla kâğıtları diriltmemiz ve kalemlerimizi tüketmemiz lazım.” Zamanı geldi, geçiyor. Bizim bu davaya sahip çıkmamız lazım. Zafer yakındır. Zafer inananlarındır.

Melek Ebrar AKPINAR

“Kalemim silahım, harflerim de kurşunlarımdır.” cümlesi Abdullah Galib Bergusi' nin içimizdeki Kudüs direnişini küllerinden doğurmaya yetecek en öz cümlesidir. Ey Müslüman! Kalk, silkelen! Tembellik yapmaktan, elden sadece dua gelir demekten, vaktim yok demekten öteye geç. Kur'an ve sünneti anlama konusuna daha çok zaman ayırman gerektiğini söyleyen Bergusi' ye bak! Silahıyla başlattığı cihadına engel olmalarına rağmen, cihadına kalemiyle devam eden Bergusi' ye. Evet, kalk ve kendi içindeki cihatla başla Kudüs direnişine!

Esma Evin ERTA

ÇAĞIMIZIN VEBÂSİ; HİSSİZLEŞMEK

Merve GEZER

Hissizleşmek. Şu sıralar en sık duyduğumuz kelimelerden birisidir muhakkak. Sekiz yaşındaki bir çocuktan da sokakta yürüyen elli yaşındaki bir amcadan da duyuyoruz bunu. Hissizleşmek, insanın başına gelen iyi ya da kötü olaylara artık tepki verememesiolaraktanımlanır. Mutluolamama, üzülememe, şaşıramama, devamında ise hayattan zevk alamamak ya da hislerin grev yapması tabirleriyle de anılmaktadır.

Sürekli devam eden bir yorgunluk, bıkkınlık ve hayattan zevk alamama hali olarak kendini gösterir. Sizde de hissizliğin belirtileri oluyor mu? Herkesin hayatı çok güzel, kusursuz; bir sizinki berbat, bir tek sizin yolunuzda engeller var gibi.

İsteddiğiniz gibi biri olursanız, istediğiniz gibi bir hayatınız olursa hiçbir sıkıntı kalmayacak ama olanaklar tam değil. Mutlu gibi görünen birinin aldığı herhangi bir eşyayı alacak kadar maddi durumunuz yok. Çok güzel yaşıyor gibi görünen bir çift gibi olmak istersiniz de eşinizle aranızdaki bağ orda görüldüğü gibi değildir. İnsanların dediklerine çok fazla takılırken artık umursamamaya başlıyorsunuz. Bu hissizleşmenin evrelerindendir.

Sonrasında eğer Müslümansanız, görüşleriniz genellikle kaymaya başlar. İmanınızı sorgulamaya başlarken aslında İslam'ı sorgulamaya başlayıp “Biz niye yaşamaya mecbur kıldık?” “Yaşamayı istedik mi?” gibi cevabı çok kolay olan ama kafasında bunu şartlandıran insanın anlaması zor olan sorular gelir aklınıza.

Bu evrelerden sonrası inkâr olabileceğinden, yapılabilecek en faydalı şey meal okumaktır. Satır satır, altını çize çize meal okumak. Bir sorun mu oldu? Hadis var, internetten araştırabileceğin yığınla kaynak var. Hadi çok üşengeçsin, internette birçok ilim sayfaları var, hocaların açıklamaları var. Ama sorduğun soruların cevabını alırken ucuna köşesine kulp takmak veya eksikliğini bulmak değil. Anlamak. Kavramak için dinlemeliyiz. İnsanlar, kendi doğrularından başka hiçbir şeyi kafasındaki doğru rafına kaldıramıyor.

Lisedeyken birkaç arkadaşım çok sevdiğim bir hocamın yanına gidip “Hocam ben İncil’i, Tevrat’ı okumak istiyorum. Ne yazdığını bilmek için okumak istiyorum. Bir sıkıntı olmaz değil mi?” diye sordu. Hocamın cevabı hala aklımdadır. “Eğer doğru yolu bilmezsen, yanlış doğru diye kabul edebilirsin. Bu da hayatının yanlış olabilir. Doğruyu bilmeden yanlış bulunmaz. Sen Kur’an-ı Kerim’in mealini kaç kere okuyup da hayatına geçirmeye çalıştın ki?”

İşte o an hocama o kadar hak verdim ki. Biz Kur’andan, sünnetten uzaklaştıkça kafamızda sorular oluşuyor. Bunlara vesvese de diyebiliriz. Allah’tan uzaklaştıkça şeytanın seni kandırması bir o kadar da kolay olur. Hissizliğimizi gidermek de bu sebeple ancak maneviyatımıza, kendi benliğimize doğrulamakla olur. O mükemmeliyet hissini veren de, hissizleştığımız zaman sığındığımız da Allah’tır.

Çizgi: Şule YAVUZER

ÖĞRENMENİN EN İYİ YOLU

Nazlıcan SARDOĞAN

*“Öğrenmek insanın
istek ve arzusundan
doğar.”*

Hayatı öğrenmenin en iyi yolu nedir? Cevabı kimisine göre basit, kimisine göre ise dallı budaklı bir bulmacadır. Hayatı öğrenmenin en iyi yolu yaşamak ve kendi tecrübelerine göre hareket etmektir. Elbette öğrenmenin başka yolları yoktur demiyorum. Bence bu öğrenmenin en iyisidir. Bir şeyi yaşamadan, nasıl hissettirdiğini anlamadan ne yazık ki bilgi öğrenilmiyor. Hele bazı şeyler var ki sonuçlarını görmeden nelere yol açtığı tahmin dahi edemiyoruz. Bunun şöyle bir örnekle açıklayabiliriz: Trafığe çıkan bir birey düşünün. Dalgın, uykusuz ve dikkatsiz bir şekilde yol alıyor. Bu durumun sonucu ne olabilir? Ne yazık ki kaza. Araç masrafı, hastane masrafı, vergisi sigortası ve en önemlisi içinde yaşama dair korku. Yani ağrımayan başını ağrıtmış oluyor. Fakat bu saydığım şeylerin sonucunda, birey yaşadığı olay sonrasında daha dikkatli bir sürücü olur. İşte bu yüzden insanın bazı şeyleri anlaması için yaşayıp görmesi gerekiyor.

Aile tavsiyeleri, nasihatleri hayatımızın her anında bizimle beraberdir. Zor olan tarafı ise o tavsiyeleri dinlemesidir. Zaman içerisinde genellikle sonradan fark ederiz haklı olduklarını. Fakat atladığımız bir ayrıntı var; tüm bunları hayatı tecrübe ederken anlarız. Yaşanmışlıklar artıkça tecrübeyle birlikte olgunluk dediğimiz mantıkla düşünme şekli daha çok ön plana çıkar. Yirmili yaşlarda olup, kırk beş yaşındaymış gibi objektif ve doğrusal düşünebilen insanlar az da olsa vardır. Bunun nedeni ise yaşanmışlıklar ve yaşayarak öğrenmenin getirisi.

Sürekli bir şeyleri öğrenmek için başka insanlara bağlı olan kişilere psikologların hasta gözüyle bakmasının bir nedeni de açıkça şudur ki; aklın bize veriliş amacının bir şeylere veya bazı insanlara bağlı kalmadan olayı kavrayabilmek olduğudur. Eğer ailemize veya bir topluluğa bağlı kalarak öğrenmek zorunda olsaydık her bir bireye değil de her bir aileye veya topluma bir akıl verilirdi. Yaratılıştaki başkalarını dinleyerek, dogmatik bir şekilde inanmak kesin olarak yasaklanmıştır. Nitekim işte burada insanın akli devreye girer. İnsanoğlu o yolda çaba sarf etmek yerine hazır bilgiye konmayı tercih eder. Ve şöyle bir şey vardır ki insanlar öğrenme yetisiyle doğarlar. Öğretecek birisi ya vardır ya da yoktur. Öğrenmek insanın istek ve arzusundan doğar.

Öğrenmek için ne aileye ne de çevreye gerek duyulmadığının kanıtları da vardır. Buna en yakından örnek gösterebileceğimiz kişi Aziz Sancar'dır. Ailesinin çok iyi bir maddi durumu olmadığını kendisinden öğreniyoruz. Bu zor koşullar altında Nobel Kimya Ödülü'nü almaya hak kazanmış ilk Türk olma başarısını gösteriyor. Tabi bu örnekleri dilediğimiz kadar çoğaltabiliriz. Bilindiği üzere milyoner olmak pek kolay bir şey değil. Hele yirmi bir yaşında olup da milyoner olmak aklın, hayalin ötesine geçiyor. Edim Hardvize göre ise başarı sadece engel dolu bir parkurdur. Henüz on beş yaşında olan Edim, yirmi bir yaşına geldiğinde en az bir milyon kazanacağına kendi kendine söz verdi. Edim yetimhanede kaldığı için çevresindekiler ona inanmayıp destek olmamışlardı. Buna rağmen kendisini geliştiren Edim Hartviz mobil pazarlama alanında bir eğitim platformu olan "Mobil Monopoliy" isimli siteyi kurdu. Kendine vermiş olduğu sözü tutmuş oldu. Aylık gelirinin altı haneli rakamlar olduğu söyleniyor. Sonuç olarak birçok insan bilgiyi dışarıdan almaya hazırdır. Hâlbuki bilgiyi kendi tecrübemize göre öğrenmenin o kadar güzel yönü vardır ki saymakla bitiremeyiz. Hayat yaşandıkça öğrenilir. Bilgiyi bulmanın en güzel yolu ise tecrübe etmektir.

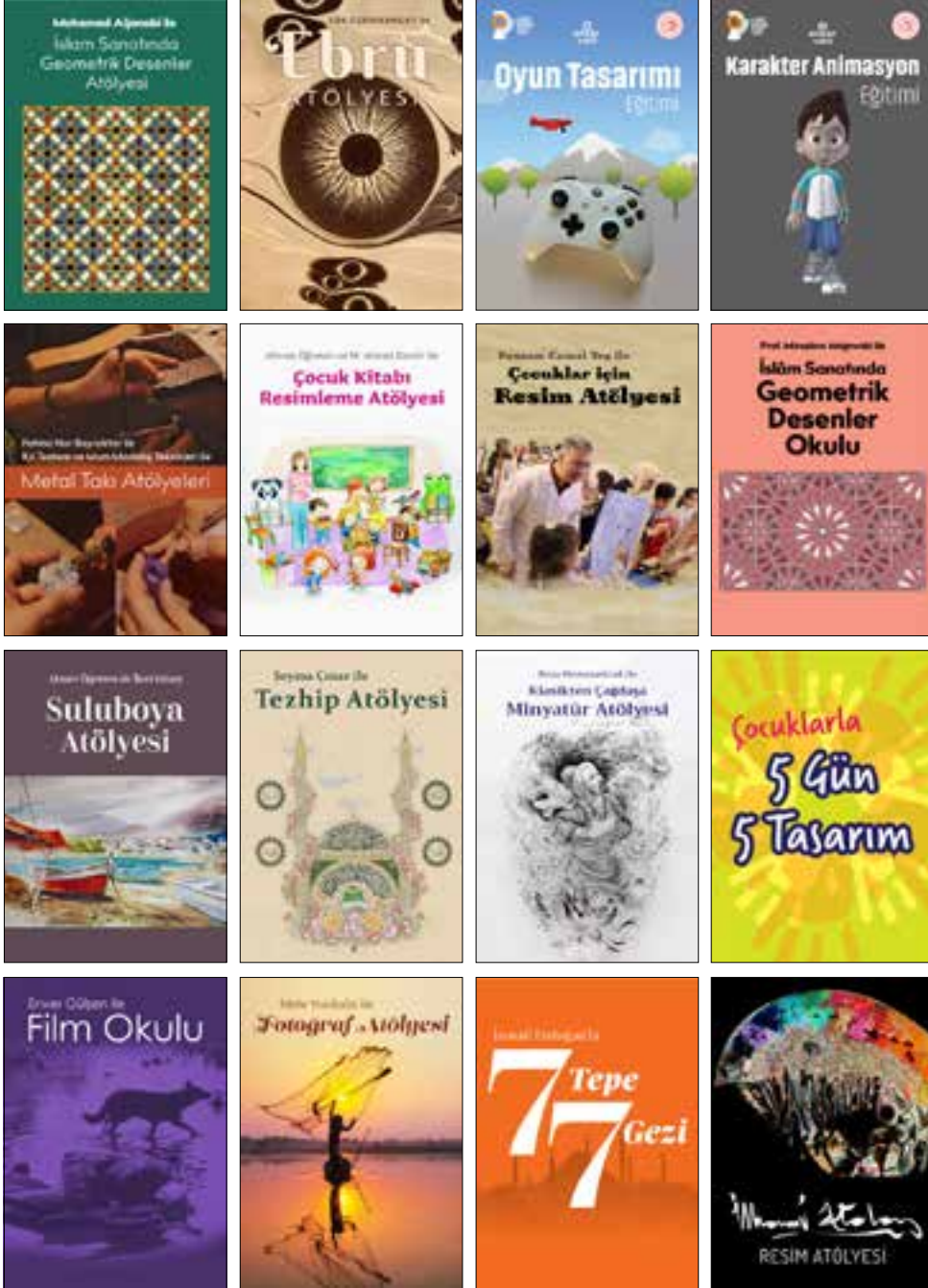
4. KÜLTÜR SANAT GÜNLERİ

kultursanat2017

kultursanat2017

“bir sandalye
çektim zor
günlerin altına”

İbrahim Tenekeci